

Edebiyat bahçesinden bir meyve...

FOSİLİN İZİNDE

Bu kitabın sahibi:

.....

.....

.....

GİRİŞ

Yeryüzündeki kaynakların israf edilmesi ve doğaya atılan çöpler bizi çok rahatsız ediyordu. Bu felakete artık dur demenin vakti gelmişti.

Arkadaşlarımla beraber Melendiz Çayı'nın kenarında çöp toplamaya başladık. O esnada bir fosil fark ettik. Bu kocaman kemik parçası, acaba hangi canlıya aitti?

Trex, spinosaurus, velociraptor ya da upuzun kuyruk ve boyna sahip olan diplodocus... Bu keşif, bize bambaşka hayallerin kapısını araladı.

Anadolu'nun ortasında, ayak bastığınız bu topraklarda binlerce yıl önce hangi canlılar yaşamış; hangi olaylar meydana gelmişti?

Bir yandan bu merakla yanıp tutuşurken, diğer yandan da sırrımızı saklama derdindeydik. Ancak ember gitgide daralacak, heyecanlı bir maceranın içinde kendimizi bulacaktık.

Ben Mehmet... Her anı heyecan dolu, nükteli ve bir solukta okuyacağınız fosil macerasıyla sizleri baş başa bırakıyorum.

Mehmet Tuna

FOSILIN İZİNİ

YERALTINDA BİR FOSİL

Burası Anadolu'nun ortasında, Mamasın Barajı'nın kenarında, ağaçlarla bezenmiş şirin bir yerdi. Nisan ayının sonları, Hıdırellez soğuklarından* önce, bizleri evlerden uzak tutan sıcaklıklar vardı. Oyun, yine oyun, yine oyun... Çocuk, oyundan usanmaz. Hele ki samimi arkadaşlar varsa o evlerin yolu bir türlü bulunmaz.

Oyunları yarıda bırakan ders zillerimiz vardı. Dersleri sevmediğimizden değil, o saatler apayrı güzel ama tam yedi kiremidin en heyecanlı yerinde hevesimizi kursağımızda bırakan o sesle mutluluğumuz bölünüyordu. O sesle diyorum ama o ses bangır bangır bağırrsa da bize pek

* Hıdırellez soğukları: Mayıs ayı başında kendini hissettiren serin hava.

duyulmuyordu. Oyuna kendimizi öyle kaptırmış oluyorduk ki yanı başımızda top patlasa tepki vermeyecektik. Öğretmenimiz zil sesinden sonra neredeyse bizi kedi yavruları gibi toplayacak ve eteğine doldurup sınıflarımıza götürecekti. Oyunlarımız tatlı; derslerimiz ve kitaplarımız, bizi besleyip büyüten yemek, salata ve ayrandan içeceğimizdi. Bu demek oluyor ki, eğitim ve bilginin hayatımızdaki önemi bambaşkaydı. Hem derslerimiz de oyun tadında eğlenceli ve sıcacıktı.

Bu arada konumuz da sıcaklıktı. Ancak bu sıcaklık pek hayra alamet bir şey değildi. Çünkü doğanın dengesi bozuluyor, bütün güzellikler yok olup gidiyordu. Tabii konuyu anlamamız için bize somut örnekler lazımdı. Alican, kıpırdanmaya başlamıştı. Belli ki bir sorusu vardı:

"Öğretmenim, tam olarak kaç derece bir sıcaklık artışından bahsediyoruz?"

Öğretmenimiz:

"Bir, iki derece Alican." deyince Alican tekrar sordu:

“Bu kadarlık mı?”

Sesin inceliğine ve Alican’ın jest ve mimiklerine sınıfça güldük. Öğretmenimiz kısık gözlerle Alican’a baktı:

“Alican, yanlış hatırlamıyorsam sen geçenlerde hastaydın. Ateşin kaç derecedeydi?” diye sordu.

Alican oltaya gelmişti:

“38 derece öğretmenim, ateşler içinde yanıyordum.” dedi.

Öğretmenimiz gülümsedi:

“Normalden bir buçuk derece fazla. Bu kadarlık bir artışla insan ateşler içinde yanar mı Alican?” diye sordu.

Öğretmenimiz, taşı gediğine koymuştu. Sınıftaki gülüşmeler bir süre daha devam etti. Öğretmenimiz, elini Alican’ın omzuna koyarak konuşmasına devam etti:

“Konu anlaşıldı galiba. Biraz da sebeplerine geçelim. Bütün bunların sebebi insan.” dedi.

Biz uzun uzun maddeler beklerken, bu cevap oldukça kısa oldu. İshak, kendinden emin bir şekilde söz aldı:

"Anladım ben öğretmenim." dedi.

Öğretmenimiz hevesle İshak'a doğru adım attı. İshak devam etti:

"İnsan nüfusu çok arttı. Sekiz milyar gibi bir sayıdan bahsediyorlar." dedi.

Öğretmenimiz, ona hak verdi. Artık İshak'ı tutabilene aşk olsun!

"Hocam hastalıklar çoğaldı, onca insan Alican gibi ateşleniyor. Bizdeki ateş havayı etkiliyor, bu yüzden dünyanın ısısı artıyor." diye anlatmaya başladı.

Öğretmenimizin yüzü birden düştü:

"Ah İshak ah! Güleyim mi ağlayayım mı bilemiyorum. Bu bağlantıyı nasıl kurdun, pes doğrusu!" diye sitem etti.

Sonra öğretmenimiz insanların doğayı kirleterek, ona zarar verdiğini anlatmaya başladı. Herhalde on dakika aralıksız anlattı. Son aldığı cevaptan sonra ağzı yananın yoğurdu üfleyerek yediği gibi, bize soru soramıyordu. Dikkatimizi çeken nokta ise deniz ve okyanusların koca bir çöplüğe dönmesiydi. Hatta çöpten adalar oluşuyormuş. Yok artık! Öğretmenimiz

